

Arrest

nr. 228 630 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 mei 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen in het bezit van zijn originele identiteitskaart en fotokopieën van zijn paspoort, geboorteakte en certificaat van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) en verzoekt op 18 mei 2018 om internationale bescherming. Op 30 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 mei 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh, Libanon, waar u van uw geboorte tot januari 2017 in de wijk Hittin verbleef. In januari 2017 verliet u Ein El-Hilweh, waarna u tot aan uw vertrek uit Libanon op 19 maart 2018 overnachtte boven uw werkplaats in Saida. U bent na het eerste middelbaar gestopt met uw studies en ging nadien als mecaniciens werken in een garage voor vrachtwagens in Saida.

In het vluchtelingenkamp zijn er verschillende islamitische groeperingen actief in de verschillende wijken, waaronder Jund Al-Sham, de groep van Bilal Badr en Fatah Al-Islam. Hoewel dit verschillende groeperingen zijn, werken zij onderling wel samen. Uw buurt, Al-Hittin, staat bekend als het hoofdkwartier van de islamitische groeperingen. De islamitische groepering van bij u in de buurt noemde zich gewoon islamitische groepering (Jama'a Islamiya). Deze groeperingen proberen mensen te brainwashed, geld te geven en te overtuigen dat ze moeten gaan strijden en sterven als martelaar. Op een dag in januari 2017 kwam u te weten dat uw broer M. (...) zich aangesloten had bij de islamitische groepering van uw buurt. Uw broer was immers naar u en uw ouders gekomen om afscheid van jullie te nemen en aan te kondigen dat hij zich aangesloten had bij de islamitische groepering en dat hij dezelfde dag nog met vier à vijf andere personen naar Syrië ging vertrekken om daar te strijden. U en uw ouders smeekten uw broer om dit niet te doen, maar jullie konden hem niet meer op andere gedachten brengen. U stond op de veranda van het huis en begon op de islamitische groepen te roepen en hen uit te schelden. U wou absoluut niet dat uw broer in Syrië zou gaan strijden en sterven. Omdat u geen andere manier zag om uw broer tegen te houden, besloot u hem uiteindelijk te gaan verklappen bij het Libanese leger. U was naar de controlepost van het Libanese leger gegaan en had daar alles verteld wat u wist, waaronder de naam van uw broer en F. A. E. (...), de enige persoon van wie u wist dat hij met uw broer mee zou gaan. Hierna werden hun namen doorgegeven aan de controleposten van het Libanese leger. Uw broer en de vier à vijf andere personen die samen met hem wilden vertrekken werden vervolgens dezelfde dag nog door het Libanese leger aangehouden aan de Al-Hesbah ingang van het vluchtelingenkamp. Uw broer werd opgesloten in de Romye gevangenis en werd vervolgens door de rechtbank veroordeeld tot een celstraf van 1 jaar, waarvan 9 maanden effectief. Ook de anderen werden veroordeeld tot een celstraf, sommigen zelfs tot een hogere celstraf omdat zij ook gezocht werden voor andere feiten. Na zijn vrijlating besloot uw broer al zijn banden met de islamitische groepering door te knippen.

Omdat u op uw veranda op de islamitische groeperingen had vervloekt, hadden zij een vermoeden dat u hen verklikt had. Dezelfde dag dat uw broer in januari 2017 gearresteerd werd door het Libanese leger, werd u daarom zelf ook door de islamitische jongeren aangehouden. U vermoedt dat één van hen de broer van F. (...) was. Zij hadden u meegenomen naar hun kwartier nabij de moskee Bilal bin Rabah, waar zij u ondervraagd, geslagen en gemarteld hadden. Zo hadden ze u in een been gesneden en uw ander been verbrand. Door de martelingen had u uiteindelijk bekend dat u hen verklikt had. Omdat u nog te jong was om te executeren, werd u na vier uur vasthouding opnieuw vrijgelaten. U bent naar huis gegaan, waarna uw vader u onmiddellijk ter verzorging naar het Al-Hamshari ziekenhuis gebracht had. U bleef één nacht in het ziekenhuis en ging vervolgens naar uw grootouders in het Miye-Miye kamp. In de drie nachten volgend op de arrestatie van uw broer werd er telkens een handgranaat in de zaak van uw vader gegooid. Uw vader was naar Fatah gegaan, maar zij konden niets doen.

Omdat de woning van uw ouders te klein was, besloot u eenmaal uw situatie beter was tot aan uw vertrek uit Libanon boven uw werkplaats in Saida te verblijven. U bleef in Libanon om genoeg geld te verzamelen en op 19 maart 2018 besloot u Libanon te verlaten. U reisde van Libanon met het vliegtuig naar Bolivia. U verbleef daar 15 à 17 dagen en reisde vervolgens via Ecuador door naar Spanje. U verbleef ongeveer één maand en 25 dagen in Spanje en reisde hierna verder naar België. U kwam hier aan op 16 of 17 mei 2018 en diende vervolgens op 18 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, UNRWA-kaart, geboorteakte, een uittreksel uit het burgerlijk register en een attest van Fatah betreffende uw bedreigingen. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: een oud paspoort, nieuw paspoort en foto's van Ein El-Hilweh en de schade aan uw huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo legt u uw UNRWA-registratiekaart voor, geeft u aan een geregistreerd vluchteling van '48 bij UNRWA te zijn, naar UNRWA-scholen te zijn gegaan en medische hulp te hebben gekregen van UNRWA (CGVS, p. 4, 8 en 11-12). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Er dient immers opgemerkt te worden dat uw verklaringen bij het invullen van de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), dd. 17 mei 2018 en opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), aanzienlijk anders zijn dan de verklaringen die u afgelegd hebt ten aanzien van het CGVS. Zo verklaarde u bij het invullen van de Fiche NBMV immers dat u Libanon verlaten had omdat terroristische groeperingen u wilden rekruteren (zie Fiche NBMV in het administratief dossier). Hoewel het asielrelaas dat u ten aanzien van het CGVS aanhaalde ook verband houdt met terroristische groeperingen, repte u ten aanzien van het CGVS echter met geen woord over een eventuele rekrutering door deze groeperingen. U haalt immers enkel aan dat uw broer M. (...) zich bij een islamitische groepering aangesloten had en hij naar Syrië wou vertrekken om te strijden, maar u hem en zijn kompanen verklikt had bij de Libanese autoriteiten en u daardoor problemen kreeg met de islamitische groepering (CGVS, p. 14-19). Uw problemen met terroristische/islamitische groeperingen vormen de kern van uw asielrelaas, dat u dan net hierover dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt is wel heel frappant. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt op fundamentele mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts blijkt uit uw gedrag allerm minst een nood aan internationale bescherming. U verliet Libanon immers op 19 maart 2018, waarna u via Bolivia en Brazilië doorreisde naar Spanje. U verbleef vervolgens gedurende een periode van ongeveer 1 maand en 25 dagen in Spanje alvorens naar België

te reizen en hier op 18 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoewel u bijna twee maanden in Spanje verbleef, diende u er géén verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indiende, geeft u enkel aan dat u niet van plan was daar te blijven (CGVS, p. 13). Dat u bijna twee maanden illegaal in Spanje verbleef en u op geen enkel moment de bescherming van de Spaanse autoriteiten besloot in te roepen is onbegrijpelijk. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in Europa, had u zich veel eerder tot de bevoegde (asiel)instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen en na uw aankomst in Europa gedurende een periode van bijna twee maanden wachtte alvorens zulk verzoek uiteindelijk in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees in uw hoofd en vormt een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven stelt u dat u van januari 2017 tot aan uw vertrek uit Libanon op 19 maart 2018 persoonlijk niets meer hoorde van uw belagers, de islamitische groepering (CGVS, p. 14-18). Hoewel u beweert dat u buiten het kamp op uw werk bleef overnachten en de islamitische groepering u niet buiten het kamp kan bereiken (CGVS, p. 18), kan deze uitleg verre van overtuigen. De door u gevreesde islamitische groepering had u immers evenzeer buiten het kamp kunnen vinden en viseren. Het verschil zit er immers enkel in dat u buiten het kamp beroep zou hebben kunnen doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, hetgeen echter niet betekent dat u daar niets kan overkomen en de islamitische militanten u daar niet zouden kunnen bereiken. Dat u bovendien gewoon bij uw werkplaats in Saida, een stad gelegen vlak naast het Ein El-Hilweh vluchtelingenkamp, verbleef, kan bezwaarlijk aanzien worden als een waterdichte schuilplaats. Daarnaast geeft u ook aan dat u tussen januari 2017 en maart 2018 ook nog soms op bezoek ging naar het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh (CGVS, p. 7). Dat de islamitische groepering die u viseerde u in dat opzicht gedurende een periode van ongeveer één jaar en drie maanden niet zou weten te vinden is dan ook weinig waarschijnlijk. Het dient geen betoog dat indien de islamitische groepering u daadwerkelijk viseerde en u iets zou hebben willen aandoen, zij hier na hun laatste dreigement nog een jaar en drie maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Het is op zijn minst merkwaardig dat er, in de door u geschetste context waarin u aangeeft dat de islamitische groepering wraak op u wilt nemen, verder niets concreets ten aanzien van u persoonlijk gebeurd zou zijn. Dat er zich van januari 2017 tot aan uw vertrek uit Libanon in maart 2018 niets concreets heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook hoorden u en uw familie na uw vertrek uit Libanon niets meer van de groepering die u bedreigde (CGVS, p. 19). Nochtans moet het voor de islamitische groepering niet moeilijk zijn om te achterhalen wie uw familie is en waar zij verblijven, eens te meer daar uw ouders, broer en zussen na uw vertrek uit Libanon gewoon op hetzelfde adres in Ein El-Hilweh zijn blijven wonen (CGVS, p. 4-6). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Libanon verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo heeft u na uw vertrek uit Libanon op 19 maart 2018 geen navraag meer gedaan naar de problemen die u in Libanon gekend zou hebben (CGVS, p. 19). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de door u voorgelegde foto's van Ein El-Hilweh en de schade aan uw huis dient te worden opgemerkt dat deze foto's niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze werden gemaakt. De foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor het door u aangehaalde asielrelaas. Wat betreft het attest van de PLO betreffende uw problemen dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben

om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en herkomst aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare

omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een reeds een basisscholing hebt genoten, zo heeft u in Libanon uw lagere school afgewerkt. Daarnaast heeft u ook al enige professionele ervaring kunnen opdoen. U werkte in Libanon immers reeds verschillende maanden in een winkel voor het herstellen van bromfietsen. Ook werkte u voor meer dan een jaar als mecanicien in een garage voor vrachtwagens (CGVS, p. 8). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven zowel uw ouders, broer als zussen momenteel nog steeds in het Ein El-Hilweh kamp. Uw ouders en broer wonen er bovendien in een woning waar zij elk op een eigen verdieping wonen en waarvoor zij geen huur dienen te betalen (CGVS, p. 5-6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon bij uw ouders of broer onderdak kan vinden. Daarenboven baat uw vader op het gelijkvloers van het gebouw waar zij wonen een biljartzaak uit, waarmee hij voldoende verdient om rond te komen. Hiernaast werkt uw broer momenteel ook als kapper (CGVS, p. 5-6). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon–Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam

de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ein El-Hilweh betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ein El-Hilweh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "het Vluchtelingenstatuut", van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van "de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) in casu verkeerd werd geïnterpreteerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Overwegende dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de weigeringsbeslissing genomen door verwerende partij.

Dat tegenpartij stelt dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus niet toegekend kan worden nu hij reeds de bescherming zou genieten van de UNRWA en dat aan hem evenmin de subsidiaire bescherming kan toegekend worden.

Dat echter zeer belangrijk het Commissariaat Generaal verzoeker zijn nationaliteit of afkomst uit Libanon (vluchtelingenkamp) niet betwist evenmin wanneer het gaat over het gegeven dat verzoeker nog minderjarig was bij zijn aankomst.

III. 1. Met betrekking tot het vluchtelingstatus

Overwegende dat het vluchtelingstatus een internationale bescherming is dewelke toegekend word aan een persoon die een gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst omwille zijn, ras,

zijn godsdienst, zijn politieke overtuigingen, zijn nationaliteit en/of zijn behoren tot een sociale groep, en die geen beroep kan doen of wil doen op de autoriteiten van zijn land.

Dat verwerende partij de Belgische bevoegde instantie is die een asielaanvraag ten gronde dient te bestuderen zelf al heeft verzoeker sinds zijn geboorte het statuut van geregistreerd vluchteling UNRWA.

Dat het Commissariaat moet onderzoeken of verzoeker een vluchteling is in de zin van de Conventie van Genève en indien niet, of dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming ("De Vreemdelingenwet. Een praktische handleiding", Dienst Rechtsbescherming Foyer, updated april 2013, p. 15.) nu hier in de praktijk is gebleken dat verzoeker op zijn UNRWA statuut weinig kan rekenen en de Libanese autoriteiten zelf de discriminatie van Palestijnen in de vluchtelingenkampen bevorderen.

Dat verwerende partij het relaas van verzoeker niet grondig heeft geanalyseerd bij de beoordeling ervan en een subjectieve interpretatie van de feiten geeft of wat betreft de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Dat verwerende partij in casu ten onrechte schermt met art 55/2 van de Vreemdelingenwet en art 1 D van de Vluchtelingenconventie verwijzend naar het UNRWA statuut van verzoeker dat in werkelijkheid geen bescherming inhoudt in Libanon zoals wordt aangetoond hierna.

Dat verwerende partij niet kan ontkennen dat de informatie die verzoeker heeft bijgebracht gedurende het gehoor op het CGVS wel consequent was, niet tegenstrijdig is en wel degelijk voldoende details bevatte over zijn problemen.

Dat het CGVS echter geen rekening hield met de volgende punten die verzoeker hierna uiteenzet.

Dat, ten gevolge, de bestreden beslissing niet gegrond is op de juiste motieven.

Dat verwerende partij de plicht heeft om zowel in rechte, als in feite, haar beslissingen draagkrachtig te motiveren doch ook een grondig onderzoek te voeren.

Dat omwille de bovenstaande opmerkingen, dit niet het geval is in casu nu het zich beperkt tot een subjectieve beoordeling van feiten of het relaas van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt alsook de beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Dat verzoeker punt per punt de motivering van het CGVS weerlegt als volgt:

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen elementen kenbaar zou hebben gemaakt waaruit eventueel bijzondere noden in zijn hoofde zouden blijken.

Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker onvoldoende gegevens of elementen hebben aangehaald en zelf tegenstrijdigheden waaruit een gegronde vrees of meer in het bijzonder bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker zouden blijken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade conform de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus of dat een bedoelde vrees of risico zou bestaan waarop verzoeker zich zou kunnen beroepen ingeval van een eventuele terugkeer naar uw land.

1. De bestreden beslissing van het CGVS houdt voor dat verzoeker geen elementen zou hebben kenbaar gemaakt waaruit zijn bijzondere procedure noden kunnen blijken.

Verzoeker betwist deze zienswijze van het CGVS en zal de verschillende punten van de bestreden beslissing van het CGVS hierna weerleggen als volgt.

2. De bestreden beslissing verwijst ten overvloede naar het geregistreerd vluchtelingenstatuut van het UNRWA waarbij verzoeker effectief voorafgaand aan zijn vertrek verbleef in het vluchtelingenkamp Ein-Ei-Hilweh te Libanon.

Echter het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en onder de UNRWA registratie viel, sluiten in casu niet uit dat verzoeker om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd om dit gebied te Libanon te verlaten

Verzoeker valt onder de uitzonderingsvoorwaarden van art 1D van de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS heeft niet de zorgvuldigheid genomen om deze uitzonderingen die in casu van toepassing zijn voor verzoeker na te gaan en te onderzoeken.

Het simpele bestaan van een verblijfsrecht in Libanon op basis van het UNRWA statuut kan hierbij niet volstaan en ontheffen het CGVS niet van haar grondige onderzoeksverplichting of van haar verplichting tot motivering.

Het CGVS houdt geen rekening met de volgende problematiek die ook van toepassing is op verzoeker waaruit blijkt dat de Palestijnen in de vluchtelingenkampen te Libanon te maken hebben met enorme apartheid en discriminerende wetten waaraan zij permanent worden onderworpen en er al tientallen jaren enorme protesten zijn tegen dergelijk beleid in Libanon.

Zo hebben de Palestijnen in Libanon in een poging om de internationale gemeenschap te sensibiliseren, de campagne "HAKKI" gelanceerd om gelijkheid en opheffing van discriminatie voor Palestijnen in Libanon op te eisen.

De campagne is bedoeld om de aandacht van de Libanese autoriteiten te vestigen op de noodzaak om de oneerlijke wetten tegen Palestijnen te wijzigen

Deze lancering van de campagne "Hakki" viel samen met de 18 de verjaardag van een wet die niet Libanezen waaronder Palestijnen een verbod oplegt om eigendom te verwerven of te bezitten in Libanon.

Het is duidelijk dat Palestijnen door dergelijke wetten die afgelopen jaren door het Libanese parlement zijn aangenomen, hun fundamentele rechten en waardigheid volledig ontnemen.

Door dit beleid en deze wetten zijn de omstandigheden van de Palestijnen in Libanon drastisch verslechterd.

De sociale en humanitaire crisis waarmee de Palestijnen in Libanon te maken hebben door dit beleid, hebben een directe invloed gehad op andere aspecten van hun leven, waaronder onderwijs en gezondheid waardoor zelf einde 2018-begin 2019 reeds meer dan 1500 Palestijnen op een kleine 3 maanden Libanon hebben verlaten.

*Een rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken zegt:
“(…)”*

*Volgens een rapport van Associated Press
(<https://www.apnews.com/3730da831b5b43f68dfacbb888291340>)
“(…)”*

3. Verder baseert het CGVS zich in de bestreden beslissing op zogenaamde tegenstrijdigheden tussen enerzijds de fiche niet begeleide minderjarige opgesteld door DVZ en anderzijds het gehoor op het CGVS.

Het CGVS haalt de verwijzing aan door verzoeker voor DVZ voorheen van zijn angst om gerecruteerd te worden door een terroristische groepering.

Het CGVS stelt ten onrechte dat de geloofwaardigheid van verzoeker zijn relaas hierbij is aangetast.

*p.26 van het administratief dossier bevat de verklaring van verzoeker hieromtrent die echter zeer duidelijk is en verduidelijkt:
(…)*

Het is dus de broer van verzoeker die daarentegen werd gerecruteerd door deze terroristische groepering om te gaan vechten in Syrië en nu verzoeker dit tegenhield door zijn broer te gaan verklikken bij de Libanese autoriteiten, werd hij wel degelijk zelf geviséerd nadien door de terroristische groeperingen.

Het beste bewijs is hetgeen verzoeker hierbij is overkomen waarbij hij zwaar werd mishandeld.

Het is duidelijk dat eens verzoeker zou terugkeren zijn leven opnieuw in gevaar zou zijn.

Er is zeker geen sprake van echte tegenstrijdigheden tussen de fiche en het gehoor.

Het CGVS vergeet blijkbaar ook dat verzoeker bij zijn aankomst nog steeds minderjarig was.

In ieder geval is er geen betwisting over dat de broer van verzoeker werd gerecruteerd en ook effectief klaarstond om in Syrië te gaan strijden.

Het gaat dan ook niet om een echte tegenstrijdigheid maar meer omtrent een interpretatie.

4. Verder zijn er inmiddels ook nieuwe elementen opgedoken sinds het gehoor op het CGVS waarover verzoeker dus nog niets over kon melden tijdens zijn gehoor van 5 maart 2019.

De broer van verzoeker werd op een namiddag van 5 mei 19 aangevallen en er werd op hem geschoten door een persoon van de Islamitische groepering Jama'a Islamiya.

Verzoeker werd hiervan op de hoogte gebracht door een van de vrienden van zijn broer en brengt de foto's/stukken hiervan inmiddels dan ook bij onder stukken 3.

Dit nieuw gegeven bevestigt dan ook de zeer onveilige toestand en het gegeven dat de familie van verzoeker maar ook verzoeker zelf in geval van terugkeer een ernstig gevaar lopen om gedood te worden.

Het is duidelijk dat het gegeven dat verzoeker destijds het vertrek van zijn broer naar Syrië heeft verhinderd hierbij de basis vormt.

Het feit dat verzoeker aanvankelijk niets meer hoorde van zijn belagers zoals het CGVS stelt, was dus duidelijk slechts van korte duur zoals inmiddels blijkt uit dit recente incident waarbij deze motivering van het CGVS dan ook volledig achterhaald is omtrent dit punt.

Het CGVS houdt ook geen rekening dat verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon vaak op andere plaatsen dan thuis verbleef voor zijn eigen veiligheid.

Dus inmiddels blijkt zijn familie en in het bijzonder zijn broer opnieuw in mei het slachtoffer te zijn geweest van geweld.

5. De bestreden beslissing van het CGVS verwijst ook in hoofde van verzoeker aan een gebrek van noodzaak aan internationale bescherming nu hij via Bolivia en Brazilië doorreisde naar Spanje om pas nadien door te reizen naar België.

Verzoeker kon immers enkel de reisdocumenten verkrijgen om naar Zuid Amerika af te reizen en niet om onmiddellijk naar Europa te komen.

Door de smokkelaar was de eindbestemming voorzien zonder dat verzoeker hierbij inspraak had.

Het CGVS gaat verder opnieuw volledig voorbij aan het geven dat verzoeker wel minderjarig was op het ogenblik van de feiten hetgeen ook effectief is gebleken en niet werd betwist door het CGVS.

6. Verder houdt het CGVS ook geen rekening met het gegeven dat na het incident met de broer en het feit dat verzoeker werd mishandeld omwille van het verklikken de familie, deze wel degelijk nog problemen ondervond in tegenstelling tot de beweringen van het CGVS;

Namelijk zo verduidelijkt de verzoeker in het gehoor bij het CGVS nog een later incident met handgranaten :

(...)

7. Verder wat betreft de documenten en stukken die verzoeker inmiddels reeds heeft bijgebracht, stelt het CGVS spijtig dat de foto's die werden bijgebracht geen enkele bewijswaarde hebben (vb deze m.b.t schade aan woning) terwijl de andere documenten door verzoeker bijgebracht niet worden betwist en waarvan de inhoud ook werd erkend vb verblijf Libanon,...

Het is opmerkelijk dat het CGVS zonder enige degelijke motivering de ene stukken van verzoeker wel aanvaard en de andere eenvoudigweg verworpt zonder enige redelijke motivering.

8. Wat betreft de motivering van het CGVS omtrent een basisscholing van verzoeker stelt het CGVS dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt bij terugkeer waarop hij kan steunen.

Verzoeker betwist niet dat zijn ouders er inderdaad wonen doch blijkt inmiddels dat ook zijn broer recent werd aangevallen door de Islamitische groepering.

Het bestaan van een familiaal netwerk betekent geen garantie voor een veilige terugkeer of dat er geen nood zou zijn aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

III.2. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt aan een asielzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar dat er ten zijn aanzien zwaarwegende gronden bestaan van een reëel risico zou lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Dat artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet beschouwt als "ernstige schade" :

- Doodstraf of executie,
- Foltering of onmenselijke vernederende behandeling of bestraffing,
- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In artikel 1 A, lid 2, van het VN Vluchtelingenverdrag is bepaald dat een persoon die een gegronde vrees heeft voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, als vluchteling wordt aangemerkt en bescherming verdient. Deze persoon krijgt dan bescherming omdat hij als onderdeel van een sociale groep wordt vervolgd in zijn land van herkomst. Uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) wordt afgeleid dat uitzetting van een asielzoeker naar zijn land van herkomst verboden is als deze daar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke, vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 14 EVRM geldt als het verbod van discriminatie. Onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, het behoren tot een nationale minderheid, geboorte of andere status, is verboden

Dat verwerende partij deze elementen nl het feit dat hij Palestijn is dus ook niet grondig heeft onderzocht in het bijzonder de discriminatie van Palestijnen in Libanon zoals hierboven ook onder punt 1 uiteengezet.

In het bijzonder nu de Libanese overheid aan verzoeker geen enkele bescherming kan bieden.

In de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus komt het bijzonder kwetsbare profiel van iemand aan bod waartoe verzoeker zeker behoort.

Het CGVS verwijst in de bestreden motivering naar oudere informatie die in haar administratief dossier werd gevoegd.

Uit de recente informatie van het CGVS (daterend van na deze beslissing) ni dd. 14.05.2019 die verzoeker zelf opzocht blijkt inmiddels:

(...)

Libanon De veiligheidssituatie van 14 mei 2019:

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf

(...)

Het feit dat het CGVS voor verzoeker constant verwijst het UNRWA statuut biedt onvoldoende garanties voor verzoeker temeer de politiek zoals hiervoor blijkt van schrapping van financiële bijdrage aan het UNRWA.

De impact hiervan werd niet nagegaan alhoewel verzoeker onder dit statuut valt.

Verder verwijst verzoeker naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet in het kader van de HAKKI campagne en de enorme ongelijkheden voor de Palestijnse bevolking waarnaar verzoeker ook reeds heeft verwezen.

Een terugkeer blijkt ook een ernstig probleem qua veiligheid en gebrek aan mogelijkheden om dezelfde rechten uit te oefenen als Libanese burgers.

Verzoeker verwijst hierbij ook naar

<https://www.refworld.org/pdfid/56cc95484.pdf>

omtrent de situatie in het vluchtelingenkamp van waar hij komt:

(...)

Overwegende dat aangezien tegenpartij over een zekere appreciatiemarge beschikt, ze verplicht is haar beslissingen zowel in feite als in rechte draagkrachtig te motiveren. Dat naast het feit dat er geen enkele twijfel kan bestaan zoals hiervoor aangetoond over (de regio van afkomst van) verzoekers land van herkomst Libanon doch met Palestijnse nationaliteit - quod non - verwerende partij niet ontslaat van zijn plicht om zowel de algemene veiligheidssituatie en bestaan van een willekeurig geweld, alsook de risico tot het ondergaan van een ernstige schade zoals bedoelt in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, ten gronde te analyseren.

Dat verwerende partij niet is toegestaan om elk vorm van bescherming te weigeren omwille van een zekere contradicties in het relaas van verzoeker (die overigens allen worden weerlegd)

Dat, in casu, het Commissariaat overtuigd is van de nationaliteit (Palestijns) van verzoeker.

Dat het Commissariaat de reële onveiligheidssituatie in de kampen te Libanon kent en niet kan betwisten dat er geen bescherming kan worden geboden.

Dat verwerende partij niet draagkrachtig haar weigering tot het toekennen van de subsidiaire statuut motiveert.

Dat verwerende partij haar appreciatie marge overschrijdt.

Dat verwerende partij haar motiveringsplicht schendt.

Dat voor al die redenen, de bestreden beslissing vernietigd moet worden en de subsidiaire bescherming aan verzoeker toegekend moet worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden als nieuwe stavingstukken fotokopieën van twee foto's en een document gevoegd met betrekking tot een geweldsdelict waarvan verzoekers broer op 5 mei 2019 het slachtoffer zou zijn geweest.

2.2.2. Op 9 september 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "Libanon – De veiligheidssituatie" van mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het enig middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat hij nalaat aan te geven welk (algemeen) (rechts)beginsel (van behoorlijk bestuur) hij specifiek geschonden acht en om welke reden zodat ook dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Voorts laat verzoeker na toe te lichten op welke wijze hij “*het Vluchtelingenstatuut*” geschonden acht.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting

van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh in Libanon, waar hij tot zijn vertrek uit Libanon verbleven heeft en geregistreerd was bij UNRWA. Verzoeker verklaart Libanon op 19 maart 2018 te hebben verlaten omwille van problemen met een islamitische groepering. Verzoeker verklaart dat hij, toen hij vernam dat zijn broer in januari 2017 afscheid kwam nemen van de familie om vervolgens samen met enkele andere jongeren van Ain al-Hilweh naar Syrië te trekken om er te vechten, de islamitische groepering waarbij zijn broer zich aangesloten had, had uitgescholden. Omdat de smeebeden van de familie verzoekers broer niet op andere gedachten konden brengen, zou verzoeker geen andere optie hebben gezien dan zijn broer te gaan verklikken bij het Libanese leger. Verzoeker zou alle informatie waarover hij beschikte hebben meegedeeld, waaronder de naam van zijn broer en die van de enige andere betrokken persoon die hij kende, alsook het feit dat zij dezelfde dag nog zouden vertrekken. Volgens verzoeker konden zijn broer en enkele anderen die met hem wilden vertrekken dankzij deze informatie later op de dag worden aangehouden. Ieder van de gearresteerde personen zou vervolgens gestraft zijn. Verzoekers broer zou veroordeeld zijn tot een celstraf van een jaar en daarvan negen maanden effectief hebben uitgezeten. Na zijn vrijlating zou verzoekers broer zijn banden met de islamitische groepering hebben doorgeknipt en zich opnieuw in zijn ouderlijk huis in Ain al-Hilweh hebben gevestigd, waar hij in de nabijheid een kapperszaak zou zijn begonnen. Verzoeker verklaart dat hij op de dag van de arrestatie van zijn broer werd aangehouden door *“islamitische jongeren”* die hem ervan verdachten hen te hebben verklikt. Na door hen te zijn gefolterd zou verzoeker dit ook hebben bekend. Verzoeker zou na vier uur te zijn vastgehouden opnieuw zijn vrijgelaten, naar eigen zeggen omdat hij te jong was om te worden geëxecuteerd. Na een nacht in het ziekenhuis te hebben verbleven, zou verzoeker naar zijn grootouders zijn gegaan in het kamp Mieh Mieh. Eenmaal zijn situatie beter was, zou verzoeker besloten hebben zich boven zijn werkplaats in Saida te vestigen. Daar zou verzoeker gebleven zijn tot hij genoeg geld verzameld had om te kunnen vertrekken.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming

met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, sub a), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden

hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden gewezen op tegenstrijdigheden in verzoekers relaas:

“Er dient immers opgemerkt te worden dat uw verklaringen bij het invullen van de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), dd. 17 mei 2018 en opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), aanzienlijk anders zijn dan de verklaringen die u afgelegd hebt ten aanzien van het CGVS. Zo verklaarde u bij het invullen van de Fiche NBMV immers dat u Libanon verlaten had omdat terroristische groeperingen u wilden rekruteren (zie Fiche NBMV in het administratief dossier). Hoewel het asielrelaas dat u ten aanzien van het CGVS aanhaalde ook verband houdt met terroristische groeperingen, rept u ten aanzien van het CGVS echter met geen woord over een eventuele rekrutering door deze groeperingen. U haalt immers enkel aan dat uw broer M. (...) zich bij een islamitische groepering aangesloten had en hij naar Syrië wou vertrekken om te strijden, maar u hem en zijn kompanen verklikt had bij de Libanese autoriteiten en u daardoor problemen kreeg met de islamitische groepering (CGVS, p. 14-19). Uw problemen met terroristische/islamitische groeperingen vormen de kern van uw asielrelaas, dat u dan net hierover dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt is wel heel frappant. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt op fundamentele mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Door in het verzoekschrift eenvoudigweg de verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd te bevestigen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de verklaringen die hij liet optekenen in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling niet op. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat het hier niet om een tegenstrijdigheid gaat, maar eerder om een verschil in interpretatie. Het relaas zoals door verzoeker uiteengezet op het CGVS is fundamenteel onverenigbaar met het vluchtmotief dat hij op 17 mei 2018 ten aanzien van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft opgegeven, met name een vrees om door terroristische groeperingen te worden gerekruteerd. Verzoeker licht verder niet toe – en de Raad ziet niet in – hoe verzoekers verklaring te zijn gevlucht omdat terroristische groeperingen hem wilden rekruteren zo kan worden geïnterpreteerd dat deze kan worden begrepen als een verwijzing naar de feiten die hij op het CGVS heeft uiteengezet.

Waar verzoeker erop wijst dat hij bij zijn aankomst nog minderjarig was, merkt de Raad op dat verzoeker bij aankomst in België niet dermate jong was dat hij zich niet bewust kon zijn van de reden van zijn komst naar België. Evenmin verhinderde zijn leeftijd hem om hierover accurate en coherente verklaringen af te leggen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

“Daarenboven stelt u dat u van januari 2017 tot aan uw vertrek uit Libanon op 19 maart 2018 persoonlijk niets meer hoorde van uw belagers, de islamitische groepering (CGVS, p. 14-18). Hoewel u beweert dat u buiten het kamp op uw werk bleef overnachten en de islamitische groepering u niet buiten het kamp kan bereiken (CGVS, p. 18), kan deze uitleg verre van overtuigen. De door u gevreesde islamitische groepering had u immers evenzeer buiten het kamp kunnen vinden en viseren. Het verschil zit er immers enkel in dat u buiten het kamp beroep zou hebben kunnen doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, hetgeen echter niet betekent dat u daar niets kan overkomen en de islamitische militanten u daar niet zouden kunnen bereiken. Dat u bovendien gewoon bij uw werkplaats in Saida, een stad gelegen vlak naast het Ein El-Hilweh vluchtelingenkamp, verbleef, kan bezwaarlijk aanzien worden als een waterdichte schuilplaats. Daarnaast geeft u ook aan dat u tussen januari 2017 en maart 2018 ook nog soms op bezoek ging naar het vluchtelingenkamp Ein El-Hilweh (CGVS, p. 7). Dat de islamitische groepering die u viseerde u in dat opzicht gedurende een periode van ongeveer één jaar en drie maanden niet zou weten te vinden is dan ook weinig waarschijnlijk. Het dient geen betoog dat indien de islamitische groepering u daadwerkelijk viseerde en u iets zou hebben willen aandoen, zij hier na hun laatste dreigement nog een jaar en drie maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Het is op zijn minst merkwaardig dat er, in de door u geschetste context waarin u aangeeft dat de islamitische groepering wraak op u wilt nemen, verder niets concreets ten aanzien van u persoonlijk gebeurd zou zijn. Dat er zich van januari 2017 tot aan uw vertrek uit Libanon in maart 2018 niets concreets heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook hoorden u en uw familie na uw vertrek uit Libanon niets meer van de groepering die u bedreigde (CGVS, p. 19). Nochtans moet het voor de islamitische groepering niet moeilijk zijn om te achterhalen wie uw familie is en waar zij verblijven, eens te meer daar uw ouders, broer en zussen na uw vertrek uit Libanon gewoon op hetzelfde adres in Ein El-Hilweh zijn blijven wonen (CGVS, p. 4-6). Dat uw belagers

ondanks uw beweerde vrees geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het feit dat hij verklaard heeft dat er gedurende drie nachten volgend op de arrestatie van zijn broer telkens een handgranaat in de zaak van zijn vader werd gegoooid. Dit doet evenwel niets af aan het feit dat er sindsdien volgens hem niets meer zou zijn gebeurd, terwijl zijn vermeende belagers zijn familie duidelijk wisten wonen en zijn broer na diens vrijlating uit de gevangenis teruggekeerd is naar de ouderlijke woning (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6).

Verzoeker verwijt het CGVS er geen rekening mee te hebben gehouden dat hij voor zijn vertrek uit Libanon om veiligheidsredenen vaak op andere plaatsen dan thuis verbleef, doch gaat geheel voorbij aan voormelde pertinente overweging dat hij in gebreke blijft te verklaren waarom hij zich veilig waande nabij zijn werkplaats buiten het kamp, waar hij volgens zijn eigen verklaringen nog meer dan een jaar verbleef alvorens Libanon te verlaten, en dat zijn belagers er niet in geslaagd zijn hem daar te vinden.

De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat verzoekers persoonlijk gedrag na zijn vertrek uit Libanon niet getuigt van een dringende nood aan internationale bescherming en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen verder ondermijnt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"U verliet Libanon immers op 19 maart 2018, waarna u via Bolivia (...) doorreisde naar Spanje. U verbleef vervolgens gedurende een periode van ongeveer 1 maand en 25 dagen in Spanje alvorens naar België te reizen en hier op 18 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoewel u bijna twee maanden in Spanje verbleef, diende u er géén verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indiende, geeft u enkel aan dat u niet van plan was daar te blijven (CGVS, p. 13). Dat u bijna twee maanden illegaal in Spanje verbleef en u op geen enkel moment de bescherming van de Spaanse autoriteiten besloot in te roepen is onbegrijpelijk. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in Europa, had u zich veel eerder tot de bevoegde (asiel)instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen en na uw aankomst in Europa gedurende een periode van bijna twee maanden wachtte alvorens zulk verzoek uiteindelijk in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees in uw hoofde en vormt een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."

Verzoeker voert aan dat hij in Libanon enkel reisdocumenten kon verkrijgen om naar Zuid-Amerika te gaan en dat het de smokkelaar was die de eindbestemming bepaalde, zonder dat hij daarbij zelf enige inspraak had. Zodoende verklaart noch verschoont verzoeker waarom hij na aankomst in Spanje daar bijna twee maanden illegaal verbleven heeft zonder de bescherming van de Spaanse autoriteiten in te roepen. Verzoeker toont niet aan dat hij daar op enige wijze toe verhinderd werd. Evenmin toont hij aan dat hij bij aankomst in Spanje dermate jong was dat hij zich niet bewust kon zijn van zijn persoonlijke belang bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming van zodra hij daartoe de kans had. Overigens heeft verzoeker ook na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België nagelaten de handelingen te stellen die redelijkerwijze kunnen worden verwacht van iemand die verklaart zijn land van gewoonlijk verblijf omwille van persoonlijke problemen gedwongen te hebben verlaten. Dienaangaande dient te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten:

"Zo heeft u na uw vertrek uit Libanon op 19 maart 2018 geen navraag meer gedaan naar de problemen die u in Libanon gekend zou hebben (CGVS, p. 19). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees."

De Raad wijst er tot slot op dat verzoeker geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop hij zijn vertrek uit Libanon en komst naar België heeft gefinancierd. Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelde verzoeker in eerste instantie dat zijn familie geld had geleend, om dan te verklaren dat zijn moeder al haar juwelen had verkocht, maar dat zij eigenlijk schulden heeft gemaakt (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Als reden waarom hij na de feiten nog een jaar en drie maanden in Libanon is gebleven, gaf verzoeker dan weer aan dat hij het geld niet had om eerder te vertrekken (*ibid.*, p. 18). Indien zijn reis gefinancierd werd met geleend geld, dan wel met de opbrengst van de verkoop van de juwelen van zijn moeder, is het niet aannemelijk dat verzoeker hier nog meer dan een jaar op zou hebben moeten wachten. De vaststelling dat verzoeker hierover geen coherente verklaringen aflegt, is een bijkomende indicatie dat hij het mandaatgebied van UNRWA niet omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verlaten heeft.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure voorgelegde stukken (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uit de foto waarop volgens verzoeker de winkel van zijn vader te zien is nadat er een handgranaat op werd gegooid kan niets worden afgeleid wat betreft de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin deze foto werd gemaakt. Een andere foto zou de vernielingen tonen die in het kamp Ain al-Hilweh werden aangericht door gevechten tussen Fatah en islamitische groeperingen. De oom van verzoeker zou bij dergelijke schermutseling dodelijk geraakt zijn. Verzoeker bevestigt dat zijn oom met de schietpartij niets te maken had en het slachtoffer werd van willekeurig geweld (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Deze foto houdt dan ook geen verband met verzoekers persoonlijk relaas. Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet door de aanwezigheid van rivaliserende groepen en partijen in het vluchtelingenkamp, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat daarover *infra*, onder punt 2.3.6.3., wordt uiteengezet. Het attest van de veiligheidsdiensten van Fatah is een handgeschreven document dat op vraag van verzoekers vader werd opgemaakt – verzoeker denkt na zijn vertrek uit Libanon – en waarin zou worden bevestigd dat verzoeker door deze islamitische groepering wordt gezocht. Dit document kan echter door eender wie zijn gemaakt en biedt geen enkele garantie wat betreft de objectiviteit van de daarin opgenomen verklaringen. Bovendien blijkt het document meer dan een jaar na de feiten te zijn opgesteld op vraag van verzoekers vader (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13), zodat het een gesolliciteerd karakter heeft. De andere stukken – een identiteitskaart, fotokopieën van twee paspoorten, een UNRWA-kaart, een geboorteakte en een uittreksel uit het burgerlijk register – hebben betrekking op verzoekers identiteit en herkomst. Deze elementen staan *in casu* niet ter discussie.

In zijn verzoekschrift maakt verzoeker nog melding van een nieuw element, met name dat zijn broer op 5 mei 2019 door een aanhanger van de groepering Jama'a Islamiyya beschoten werd. Verzoeker brengt ter staving hiervan foto's bij en een document dat blijkens de hoofding afkomstig is van het volkscomité van Fatah (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Volgens verzoeker is het duidelijk dat het feit dat hij destijds het vertrek van zijn broer naar Syrië heeft verhinderd aan de basis ligt van deze aanval. De door verzoeker gevoegde foto's kunnen deze beweringen echter niet staven. Deze foto's bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de identiteit van de afgebeelde persoon, de omstandigheden waarin deze persoon gewond is geraakt of het tijdstip waarop deze foto's werden gemaakt. De fotokopie van het volkscomité van Fatah is voorts niet voorzien van een voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, zodat het niet in overweging wordt genomen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan overigens hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad wijst er bovendien op dat hierboven is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de groepering Jama'a Islamiyya wordt gevisieerd omdat hij het vertrek van zijn broer naar Syrië heeft verhinderd door de Libanese autoriteiten hiervan in kennis te stellen. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die hieruit volgens verzoeker later zijn voortgevloeid. Tevens stelde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet te denken dat zijn broer na diens vrijlating nog problemen kende met de terroristen aangezien niet zijn broer, maar hij hen had verklikt. Verzoeker verklaarde dat zijn broer na diens vrijlating uit de gevangenis niets meer te maken wou hebben met dergelijke zaken (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Na zijn vrijlating in september of oktober 2017 zou verzoekers broer zich opnieuw in de ouderlijke woning hebben gevestigd en er in de buurt zijn beginnen werken als kapper (*ibid.*, p. 5, 6 en 16). Dat verzoekers broer anderhalf jaar na zijn vrijlating alsnog het slachtoffer zou zijn geworden van een wraakactie door verzoekers belagers, acht de Raad in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 16, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, '*emergency cash*' voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde

Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Voorts benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *“een situatie van ernstige onveiligheid”* waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift maakt hij dan ook niet aannemelijk dat er voor hem sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt. De Raad erkent voorts dat de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is, doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat er voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De verwijzing in het verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op grote schaal worden gediscrimineerd, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er voor hem sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. Hij brengt in het verzoekschrift geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële, socio-economische en veiligheidscontext, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een reeds een basisscholing hebt genoten, zo heeft u in Libanon uw lagere school afgewerkt. Daarnaast heeft u ook al enige professionele ervaring kunnen opdoen. U werkte in Libanon immers reeds verschillende maanden in een winkel voor het herstellen van bromfietsen. Ook werkte u voor meer dan een jaar als mecanicien in een garage voor vrachtwagens (CGVS, p. 8). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven zowel uw ouders, broer als zussen momenteel nog steeds in het Ein El-Hilweh kamp. Uw ouders en broer wonen er bovendien in een woning waar zij elk op een eigen verdieping wonen en waarvoor zij geen huur dienen te betalen (CGVS, p. 5-6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon bij uw ouders of broer onderdak kan vinden. Daarenboven baat uw vader op het gelijkvloers van het gebouw waar zij wonen een biljartzaak uit, waarmee hij voldoende verdient om rond te komen. Hiernaast werkt uw broer momenteel ook als kapper (CGVS, p. 5-6). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker stelt niet te betwisten dat zijn ouders nog in het kamp verblijven, maar wijst erop dat zijn broer inmiddels werd aangevallen door de islamitische groepering. *Supra* is evenwel gebleken dat verzoeker dit niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat zijn persoonlijke situatie of die van zijn familie een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet inhoudt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een

bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moet verzoeker zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kan hij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden

en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betwist dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, stelt de Raad vast dat hij nalaat *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden voor hem het nemen van specifieke steunmaatregelen had kunnen rechtvaardigen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefde aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN